

КЪРВАВА ПЪСЕНЬ

Характерното за руските писатели, казва Вогюе, е, че у тях гласът на проповѣдника постоянно придружава тоя на художника. Нѣщо подобно прилѣга да се каже и за Славейкова, у когото мислителът и проповѣдникът обикновено сж нераздѣлни сплътници на художника — често дори го и засѣнчватъ. Той не се задоволява да изобрази, както въ „Кървава пѣсень“, събитията, да даде поетическата имъ история, но посочва тяхния скритъ смисълъ, философската и религиозната имъ надстройка, тяхното висше оправдание. Затова „Кървава пѣсень“ е не само голѣмо живописно платно, въ което сж възсъздадени най-интереснитѣ моменти отъ националния ни животъ, но и философия на събитията, химнъ на великото дѣло и на неговитѣ творци. Тя е апотеозъ на българския героиченъ духъ, осветяване на неговитѣ вѣчни достояния. Копнежътъ на Славейкова по трайни неразрушими ценности обуславя основното настроение въ поемата — нейния философско-религиозенъ патосъ. Онова, което опредѣля пѣкъ общата поетическа атмосфера въ поемата, начина по който поетътъ възприема нѣщата и събитията — се таи въ основната душевна диспозиция на Славейкова — въ неговия съзерцателенъ темпераментъ. И наистина, само часоветѣ на съзерцанието раждатъ истинскитѣ съкровища на мисълта, че погледътъ, отвърнатъ отъ външната бързопреходность, търси да открие задъ онова, което е